

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dýden og Troen ere forenede.

Nr. 17.

Den 1ste Juni 1892.

41de Aargang.

Tale af Eldste August Carlson,

holdt i de Helliges Forsamlingslokale i Kjøbenhavn, den 15de Maj 1892.

Det skulde være mig en Glæde, dersom jeg var i Stand til, at tale til Eder i det danske Sprog, men da jeg kun har været et Par Maaneder i Danmark, haaber jeg, at de Forsamlede ville undskylde mig, at jeg bruger det Svenske.

Guddommelig Fuldmagt, er et af de vigtigste Principer i Evangeliet, som man kan tage i Betragtning, thi det er, saa at sige, en af de Hjørnestene, hvor paa den sande kristne Kirke hviler; og om jeg kan modtage guddommelig Inspiration i Folge det Ørste, som Herren har givet sine Ejendomme, vilde det maaſſe være passende, ved denne Lejlighed, at sige Noget angaaende dette Emne.

Guddommelig Fuldmagt er absolut nødvendig for at Evangeliet kan være „en Guds Kraft til Saliggjørelse“ for dem, som vil tro og adlyde det. Uden en saadan af Gud anerkjendt Myndighed vilde hele Saliggjørelsens Evangelium,

med dets Love, Skifte, Ordinanser og Sakramenter, saa vel som Embedsmændene i Samme, kun være unøttige og grundløse Forhaabninger, og de, som underklaſte sig dets Anordninger, kunde kun henregnes blandt tankeløse Daarer. Naar derimod Mænd blive udrustede med guddommelig Fuldmagt, saa staar de blandt deres Medmenesker som Guds Riges lovmæſſige Embedsmænd, der have Ret til at forvalte Herrens Anordninger og Love; at binde paa Jordens og det vil være bundet i Himmelens, og at løſe paa Jordens og det vil være løſt i Himmelens.

For at kunne satte, hvad der forstaas ved guddommelig Myndighed, lad os først betragte hvad der forstaas ved verdslig Myndighed: for Eksempel, de Minstre, som sendes til Udlændet af den danske Regjering for at udføre diplomatiske Forretninger ere bemyndigede dertil af denne Regjerings højeste

Embedsmænd, og uden saadan en Fuldmagt, kunne saadanne Diplomater Intet udføre i den danske Regerings Navn.

Denne Orden strækker sig ind i alle Livets Forretninger. Ingen kan handle eller udføre Forretninger i nogen anden Persons Navn, uden at være rettelig bemhyndiget dertil, og derforom Nogen skulle vove at gjøre saaledes, vilde de sikkertigen blive straffede derfor efter Landets Love. Vi forstaa Alle, at en saadan Orden i Verdens Kongeriger og Magter er aldeles nødvendig.

Derforom dette er Tilfældet blandt jordiske Magter, hvor meget mere skulle vi ikke forvente at Skaberen, han, som opholder Alt ved sit Ord, har en endnu større Grad af Orden i sit Rige og sin Kirke. Naar vi betragte det majestætiske Planetshystem, som omgiver os, og se den fuldkomne Harmoni og Orden, som raade blandt de utallige Himmelsgemer, saa at det er muligt for Astronomerne at beregne Timen og Minutet, som en Sol- eller Maaneformørkelse skulle indtræffe, nødes vi til med Forundring at raabe: Stor er den Almægtiges Visdom og Orden!

Naar vi tale om guddommelig Fuldmagt, mene vi den Mhndighed, som er nødvendig for at kunne handle i Guds Navn, eller for at udføre nogen af Evangeliets hellige Handlinger. Vad os nu vende os til den hellige Skrift, for at lære om guddommelig Mhndighed, som den indehavdes af Jesus og hans Apostle, samt angaaende Nødvenigheden af, at Folk som senere paa-tage sig at handle i Herrens Navn og Sted skulle være i Besiddelse af samme.

Jesus siger: „Hvo som tror og bliver dobt, skal blive salig, og hvo, som ikke tror, skal vorde fordømt.“ (Mark. 16, 16.) Apostelen Paulus skriver: „Men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt?

men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? Men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive sendte?“ (Rom. 10, 14. 15.) Til dette kunde vi endnu tilføje et andet Spørgsmaal, nemlig: hvorledes kan Nogen blive udsendt, uden at blive kalder af Gud? Bibelen underretter os paa det bestemteste om, at „uden Nogen bliver født af Vand og Aland, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ (Joh. 3, 5.) Men i vor Tidsalder, hvem er der berettiget til, at dobe i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, eller med anerkjendt Mhngighed fra den treenige Gud? Dette er et vigtigt Spørgsmaal, som Enhver skulle noje overveje for sig selv.

Apostelen Paulus siger: „Saaledes har ej heller Kristus tillagt sig selv den Ere, at blive Øverstepræst, men den, som sagde til ham: Du er min Son, jeg fødte Dig i Dag.“ (Heb. 5, 5.) Han er „Bejen, Sandheden og Livet,“ og Alle burde folge hans Eksempel.

Evangelisten Lukas beretter, at medens Frelseren i Forening med Petrus, Johannes og Jakob paakaldte Herren i Bon, aabenbarede Moses og Elias, som før havde levet paa Jorden, sig for dem, og en Røst fra Himmelten tilkjendegav, at Jesus var Guds elskelige Son, og sagde: „Hør ham.“ (Se Luk. 9, 29.—36.) Grundet paa Menneskenes Vanro var Jesus nødt til, at formane sine Disciple til at fortie denne guddommelige Tilkjendegivelse.

Jøderne, paa den Tid, troede ikke paa guddommelig Aabenbaring; naar Guds egen Son kom iblandt dem, og prædikede Evangeliet, mødte de ham med at sige: Vi kjende Moses og Peterne, men hvem er Du?

Naar Jesus taler til Jøderne angaaende sin guddommelige Sendelse siger han: „Jeg kan slet intet gjøre af mig selv,

ligejom jeg hører dommer jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Vilje, men Faderens Vilje, som har udsendt mig; de Gjerninger, som Faderen har givet mig at fuldkomme, disse Gjerninger, som jeg gjør, vidne om mig, at Faderen har sendt mig. Og Faderen, som har udsendt mig, har selv vidnet om mig. Jeg er kommen i min Faders Navn, og I annamme mig ikke; dersom en Anden kommer i sit eget Navn, ham skulle I annamme." (Joh. Ev. 5. 30. 36. 37. 43.)

Bed at underjøge Jesu Liv og Mission finde vi, at han prædikede Evangeliet, helbrede de Syge, oprejste de Døde, og gjorde mange andre Mirakler, og Apostlen funde med Sandhed sige, at han ikke tillagde sig selv den Gre, at være Øpperstepræst. Jesus var ikke den Eneste paa sin Tid, som indehavde guddommelig Myndighed; vi finde, at han kaldte „Halvfjærds og efter Halvfjærds“ samt „tolv Apostle“ og udsendte dem for at prædike Evangeliet, og til at forrette de hellige Ordinanser, henhørende dertil.

Angaaende den Myndighed, som Frelseren gav sine Apostle, siger Evangelisten Folgende: „Sandelig siger jeg Eder: hvad som helst i binde paa Jordens, skal være bundet i Himmelens, og hvad som helst I løse paa Jordens, skal være løst i Himmelens.“ (Matt. 18, 18.) Bed at følge disse bemyndigede Herrens Ejendomme deres Liv, erfare vi, at deres Handlinger bare anerkjendte af Herren; de udførte mange store Mirakler, thi vi se, at „de Halvfjærdsindstyrke kom igjen med Glæde og sagde: Herrel! ogsaa Djævlene ere os underdanige i dit Navn.“ (Lu. 10, 17.)

Guddommelig Myndighed ophørte ikke ved Jesu Bortgang, thi vi finde en Beretning i den hellige Skrift om,

at efter hans Videlse og Død aabenbarede han sig for sine eleve Apostle og sagde til dem: „Mig er given al Magt i Himmelten og paa Jordens. Gaar derfor hen, og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sonnens og den Helligaands; og lærer dem at holde alt det, jeg har beslægt Eder. Og se, jeg er med Eder alle Dage, indtil Verdens Ende.“ (Matt. 28, 18.—20.) Heraf erfare vi, at Jesu Apostle modtog deres Myndighed fra den eneste sande Kilde, fra den, som var given al Magt baade i Himmelten og paa Jordens.

Bed at læse Beretningen om Guds Magt, som tilkjendegaves paa Vinselfestens Dag og hvorledes Apostlene prædikede med Kraft og Myndighed fra Gud, forundres vi over dens Tilkjendegivelse. Vi læse om, hvorledes Petrus helbrede den Hulste ved Templets Dor der han siger: „Solv og Guld har jeg ikke, men det, som jeg har, det giver jeg dig: i Jesu Kristi Nazarets Navn, staa op og gak!“ Ligeledes læse vi om, hvorledes Paulus modtog sit Syn ved at Ananias lagde sine Hænder paa ham og sagde: „Saul, Broder! Herren har sendt mig.“ (Ap. Gj. 9, 17.) „Der Apostlene i Jerusalem hørte at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Peter og Johannes til dem.“ (Ap. Gj. 8, 14.) Filippus havde Myndighed til at prædike og døbe, men ikke til at meddele den Helligaand ved Haandspaalæggelse, hvorför disse Mænd maatte rejse til Samaria for at forrette denne hellige Ordinanse. Apostlene havde Myndighed til at udføre alle Evangeliets Ordinanser, ester som Jesus havde bestillet dem dertil.

Apostelen Jakob siger: „Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Aeldste af Menigheden, og de skal bede over ham og salve ham med Olje i

Herrens Navn; og Troens Bon skal frelse den Syge, og Herren skal opresse ham, og hver han gjort Synd skal det forlades ham." (Jaf. 5. 14. 15.) Troens Bon, ledsgaget af Ordinanserne, er det kraftigste og virksomste Lægemiddel, som nogensinde er blevet opdaget. Den store Læge, som har aabenbaret for Nationerne dette usatterlige og mægtige Lægemiddel, har været nidsjær for sin egen Gud, og har ordnet det saaledes, at det aldrig kan administreres med mindste Virkning uden i hans Navn, og af En, som er bemyndiget dertil; dette er et fuldstændigt Forebryggelsesmiddel imod alle Bedragere, som maatte vove i hans Navn at efterligne det Egte, thi i alle Tilsælde vil det slaa Fejl for Saadanne, lige som det gjorde for Skevas syv Sønner, om hvilke vi læse i Apostlenes Gjerninger 19de Kapitel fra 13de—16de Vers.

Saaledes erfare, vi at der altid har været bemyndigede Embedsmænd i Guds Rige, ligesom i ethvert andet velordnet Rige, og at de have været bestykkede „til Embedets Forvaltning," deri indbefattende Sakramenternes Udsørelse. Det var dersor, at Paulus døbte de tolv Mænd anden Gang, og gav dem siden Håndspaalæggelse, da han kunde indse, at den, som havde døbt dem første Gang, ingen Myndighed havde, eftersom de ikke havde hørt, at der var en Helligaand. (Læs Apostlenes Gjerninger 19. 2.—7.)

I Apostlenes Dage, saa længe som guddommelig Myndighed var paa Jorden, vare Folk delagtige i de samme Gaver, Kræfter og Velsignelser, som efter hvad Jesus havde lovet, skulle følge de Troende. Vi erfare imidlertid ved at læse Historien, at disse af Herren udsendte Mænd blev myrdede og udryddede fra Jorden af ugudelige Mennesker, men de overførte ingenlunde den Myndig-

hed, som de vare i Besiddelse af, paa dem, som toge deres Liv; nej, deres Myndighed fulgte dem, der de gif tilbage til ham, som havde udsendt dem.

Da indtraadte den mørke Tidsalder, om hvilken vi læse i "Kort Religions-historie," at Kristi Lære blev forvendt af Paverne i Rom, med falske Tilsætninger; Folket var forbudt at læse Guds Ord, og Menneskeskifte toge om-sider saadan Overhaand, at Guds Maade og Syndernes Forladelse uden Bedring, Tro eller Helligelse offensligen folgtes for Penge, og Kristi Lære blev til Grunds fordærvet.

Reformatoren John Wesley siger, i sin 94de Tale, at den virkelige Marsag hvorfor den Helligaands overordenlige Gaver ikke længere findes i den kristne Kirke er den, at de kristne ere efter blevne Hedninger, samt have ikke en død Verdomsform. Om hele Kristen-heden uden Undtagelse var funken saa lavt i Overtro, som Historien samst John Wesley paastaaer, og da den ikke er i Besiddelse af Evangeliets Kræfter, spørge vi, hvor guddommelig Myndighed fandtes paa den nævnte Tid, og hvor den nu findes.

Gud anerkjender sikkert ikke Myndighed hos Saadanne, som faldt fra den oprindelige Kristi Kirke. Under disse Forhold kunde der umuligen findes Nogen paa Jorden, gjennem hvilken Myndighed kunde forplantes fra Apostlenes Dage indtil vor Tid. Nu spørge vi, er guddommelig Myndighed gjengivet til Jorden? Hvis saa, til hvem og naar? Den kan ikke være blevet gjengivet til den katolske Kirke, thi den gjor ingen saadan Paastand. Den er ikke blevet gjengivet til nogen af de saakaldte protestantiske Kirkesamfund, thi de erkjende ingen Abenbaring, som er given siden det Nye Testamente var skrevet? Følgelig bevise deres egne Er-

klæringer paa det Tydeligste, at hele Kristenheten mangler et af Gud be-myndiget Præstedomme. Dersom Aben-baringerne, som indeholdes i de 66 Bøger af det Gamle og Nye Testamente, ere de eneste, som skulle modtages, vil det være umuligt for nogen Mand siden Fraafslæbet at bevise af disse Bøger, at han var kaldet af Gud.

Under disse beklagelige Omstændigheder, kunde Nogen spørge: hvorledes skalde En kaldes til at prædike Guds Ord? Vi kunne ikke besvare dette Spørgsmaal paa nogen mere tilfredsstillende Maade, end at henvisse til hvad Apostelen Paulus siger desångaaende: „Ingen tager sig selv denne Ere, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aron var.“ (Hebr. 5, 4.) Hvorledes var Aron kaldet? Vi læse i Bibelen om, at da Herren kaldte sin Tjener Moses til at lede Israels Børn ud af Egyptens Land, Moses undskyldte sig for Herren med, at han ikke var en veltalende Mand; denne Undskyldning behagede ikke Herren, hvorfor han sagde til Moses: „Kjender jeg ikke Aron, din Broder, den Levit, at han kan tale vel? og se, han skal endog gaa ud imod dig, og naar han ser dig, da skal han glæde sig i sit Hjerte; og du skal tale til ham og lægge Ordene i hans Mund; og jeg skal være med din Mund og med hans Mund, og lære Eder hvad I skulle gjøre.“ (2. Mos. 4, 14. 15.)

Dette beviser paa det Tydeligste, at Aron var kaldet af Gud. Bibelen indeholder Beretning om Kaldelserne og Beskikkelse af Mange, som levede i Løbet af de første 4000 Åar; men den siger ikke et Ord om deres Kaldelse og Beskikkelse, som har levet i Løbet af de sidste 1700 Åar. Nogle, som have set den Forlegenhed, hvori de ere stillede ved at forkaste ny Abenbaring, har forsøgt at trække sig ud af den ved

at paastaa, at de gamle Beskikkelse, som gaves Apostlene, vare tilstrækkelige for alle efterfølgende Religionslærere; men dette stiller dem i en anden lige saa stor Forlegenhed; thi hvorledes kan Nogen faa at vide, om Beskikkelsen som gaves Apostlene, er anvendelig paa dem selv eller ikke? Uden ny Abenbaring kan Ingen faa det at vide. Apostlenes Beskikkelse bemhyndigede sikkertligent ikke alle Mennesker, som monne leve i tilkommende Tider; og om den skalde be-myndige alene en Del af dem, da vilde der visseleigen udfordres ny Abenbaring, for at udpege denne Del. Hvis vi derfor skalde indromme en saa urimelig Forestilling, vilde der alligevel behoves ny Abenbaring. Men Beskikkelsen, som gives til een Mand, kunde aldrig be-myndige en Aanden. Menneskene have ikke mere Myndighed til at prædike, dobe og forvalte Evangelietts Ordinanser i Kraft af Apostlenes Beskikkelse, end de have til at bestige Danmarks Trone i Kraft af Beskikkelsen, som gaves Kong David.

Eftersom de protestantiske Kirker ikke behjende at have modtaget nogen ny Beskikkelse ved Abenbaring, men derimod paalægge deres Tilhængere at forkaste alt saadant, kan der spørges: Hvorledes sik de deres Myndighed? Man vil svare, at de modtog den af Wickliff, Cranmer, Luther, Calvin og forstjellige andre Dissentere fra den katholske Kirke. Men hvor sik disse Dissentere deres fra? De svare: Fra den romersk-katholske Kirke. Men denne Kirke udelukte dem som Kjetttere, og hvis den havde Magt til at meddele Myndighed, havde den visseleigen ogsaa Magt til at frataage dem den. Dersom den romerske Kirke ikke havde nogen Myndighed, kunde Protestanterne som den udelukte ikke have nogen fra den Kilde. Men om Katholikerne har Myndighed, maa de være den sande

Kirke, og folgeligen maa Protestanterne være Apostater; men paa den anden Side, dersom Katholikerne ikke er den sande Kirke, kan de ingen Myndighed have selv, og kunde de derfor ikke meddele den til Andre.

Nogle kunde maaesse spørge, hvorledes skalde man kjende dem, som ere sendte af Herren og bemyndigede af ham fra Saadanne, som ikke ere saaledes udsendte eller bemyndigede? dette kunde bedst besvares ved at citere Folgende: „Men der Johannes i Fængslet hørte Kristi Gjerninger, sendte han to af sine Disciple, og lod ham sige: er Du den, som kommer, eller skalde vi vente en Anden? Og Jesus svarede og sagde til dem: gaar hen, og forkynder Johannes de Ting, som I høre og se: Blinde se og Halte gaa, Spedalske renses og Døve høre, Dode staa op, og Evangelium prædikes for Fattige.“ (Matt. 11, 2—5.)

Naar Jesus Kristus bemyndigede sine Apostle, lovede han, at visse Tegn skalde følge de Troende, derfor, om der i denne Tid findes Nogen, som har modtaget den saliggjørende Tro, gjenem Guds Ords Prædiken af dem, som Gud har kaldet, kunde vi ligeledes forvente at de udlovede Tegn skalde følge dem; thi hvad Herren har lovet kan ikke tilintetgøres.

Vi som Sidste-Dages Hellige paastaa ikke at have modtaget Myndighed fra nogen af de Kirker, som findes, af den simple Grund, at vi ikke tro nogen af dem i Besiddelse af denne Myndighed. Hvorfor tro vi ikke dette? Fordi de prædike ikke det samme Evangelium, som Apostlene prædikede forud; de forrette ikke de samme Ordinanser; de have ikke de samme Embedsmænd, Forvaltere, Kræfter eller Belsignelser, og Skriften siger: „Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, har

ikke Gud.“ (2 Joh. 9.) Eftersom de der ikke prædike, eller blive i, Kristi Lære, ikke have Gud, kunde de ikke have Fuldmagt fra Gud til at prædike eller forvalte hans Ordinanser.

Jeg vil i Korthed omtale Maaden, hvorpaa de Sidste-Dages Hellige have modtaget guddommelig Myndighed:

Den 15de Maj 1829, medens to Mænd nemlig Joseph Smith og Oliver Cowdery, vare forenede i Bon og i at paafalde Gud, nedsteg et himmelst Sendebud i en klar Sky, og, idet han lagde sine Hænder paa dem, ordinerede han, dem sigende: „Paa Eder, mine Medtjenere, besegler jeg det aronske Præstedomme i Messiaæ Navn, hvilket Præstedomme holder Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, samt Daab til Syndssorladelser; og dette skal aldrig mere blive borttaget fra Jordens, indtil Levi Sonner etter frembere Offer for Herren i Retfærdighed.“

I det samme Aar, blevet disse to udvalgte Mænd ligeledes ordinerede til det melkjædefiske Præstedomme af Peter, Jakob og Johannes, der, som Engle betjente dem ved denne Bejlighed. Paa denne Maade var saaledes det hellige Præstedomme, eller Myndigheden til at prædike Ordet og udføre de sacramentale Handlinger i Herrens Navn, blevet betroet til Mennesker i denne vor egen Tidsalder. Som Guds Profet, kaldet og beskifket ved Nabensbaring, fremtraadte derfor Joseph Smith, ligesom Johannes den Døber forud, for Verden med den Myndighed, som Gud havde betroet ham, og kaldte paa Menneskene, af alle Trosbekjendelser, at de maatte ombende sig fra deres Bildsærlser, saa vel som fra deres Synder, og annamme det evige Evangelium i Tro, samt lade sig dobe til Syndssorladelser, hvorefter de vilde erholde den

Helligaands Gave, ligesom de hellige i gamle Dage.

At disse to Mænd modtog Englebesøg, medens de var forenede i Bon til Herren, er ikke mere urimeligt end, at Moses og Elias besøgte Frelseren paa Forklarelsens Bjerg, thi hos Gud er der ingen Persons Unseelse og han er usoranderlig.

Der er Tusinder som, formedelst den Helligaands Vidnesbyrd, hvilket de have modtaget ved at vise Lydighed mod Evangeliets hellige Ordinanser, kunde bevidne Sandheden af, at guddommelig Mhndighed er gjengivet til Jorden.

Det var paa den Maade, at Menneskene erholdt Bished om Evangeliets Sandhed i Frelserens Dage, og deraf sagde han: „Min Lærdom er ikke

min, men hans, som mig udsendte.“ Dersom Nogen vil gjøre hans Bilje, han skal kjende om Læren er af Gud, eller jeg taler af mig selv.“ (Joh. 7, 16. 17.)

Bed at have vist Lydighed mod Evangeliets Principer, kan jeg formedelst Guds Land bevidne, at udvalgte Mænd ere blevne ordinerede under Engles Hænder til at prædike Evangeliet, og til at ordinere Andre formedelst Profetiens og Abenbaringen Gave, samt at Gud har befalet sine Tjenere ved sin egen Røst, og ved Engles Røst at forkynde det glade Budskab til deres Medmennesker.

Maa Herren velsigne ethvert oprigtigt Menneske, er min Bon i Jesu Navn, Amen.

Eldste Jacob Gates, en af de første syv Præsidenter over de Halvjerds døde i Provo, Utah, den 14de April 1892. Han blev født i St. Johnsbury, Caledonia County, Vermont, Amerika, den 9de Mars 1811 og annammede Evangeliet den 18de Juni 1833, siden hvilken Tid han har været et trofast Medlem af Kirken. Som en af Utahs Pionerer har han udført et Arbejde, som vidner om stor Flid og Udholdenhed.

Dersom nogen har opfyldt sin Skabelses Maal, med sin Tilværelse her paa Jorden var det viiselig den Afsøde. Om vi skulle sørge, skulle det kun være for Tabet af en god og trofast Broder.

— De menneskelige Ting maa man kjende for at kunne elske dem; men de guddommelige Ting maa man elske for at kunne kjende dem.

— Foruden hellige Tanker er Mennesket kun et Øhr paa Sti. og Skibet uden Ankør.

— Har Du mærket, at, naar Du elsker et Menneske, saa forsøger det Kjærligheden, at Du skylder den Elstede meget? Gud skylder Du Alt.

— Endnu har ingen Støvets Søn fundet Maalet for sin Stræben paa denne Side Graven.

— Vanro har aldrig stiftet noget Godt.

Den 1ste Juni 1892.

Strider ikke.

Der er en Tilbojelighed hos nogle af de Hellige, især hos dem, som ere af et meget sangvinst Temperament, og som oftest dem, som nylig have anammet Evangeliet, at de, i deres Begejstring for Sandheden indlade sig i Samtaler om Guds Værk med Mennesker, som ere i Besiddelse af en gjenstridig, maa ske trættekjær og endog spottende Aand. Det er aldeles unødvendigt, og kun en Tidsspilde for Nogen at bruge sine Sindskræfter eller øde sine Evner ved at forsøge paa at faa Mennesker, som ere bessælede med en for Evangeliet jaa modbrydelig Aand, til at forstaa og anerkjende Rigtigheden af Sandhedens Principer. De, som indlade sig paa et saadant Forsøg, blive i Almindelighed kussede i deres Forventninger og nedstemte i deres Sind; undertiden hænder det ogsaa, at Modstanderens Aand tager Overhaand over dem. De Sidste-Dages Hellige burde tage sig i Agt, at de ikke skulde blive besværede af saadanne Aander, og altid erindre Frelserens Formaning i denne Henseende: „Giver ikke Hunde det Hellige, læster ikke heller Eders Perler for Svin, at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fodder, og vende sig og sørgerive Eder.“

Naar de Hellige frembare deres Vidnesbyrd for Nogen, er det let at forstaa, om det gjor noget Indtryk paa eller er af nogen Gavn for Bedkommende, dersom de; der forkynde Ordet, selv ere i Besiddelse af den rette Aand; thi da føle de Glæde og Tilsfredshed i deres Bestræbelser; Fredens Aand og Guds Kraft hviler over dem; deres Hukommelse er styrket ved Herrens Aand; deres Sind er klart og deres Bevisførelse letfattelig og indlysende. Efter saaledes at have været et Nedskab i Guds Haand til ataabne et Medmenneskes Forstands Øyne for Modtagelsen af Sandheden ere de fylde med sand Lykhalighed og med Taknemmelighed til deres himmelske Fader for det store Privilegium.

Den, som i al Oprigtighed søger efter Sandheden, vil ikke modtage En, som prover paa at oplyse ham desangaaende, med Haan og Foragt, men han vil lytte med Opmærksomhed til det Vidnesbyrd, som gives ham, og ved den Almægtiges Aand vil det gaa ham til hjerte; den gode Sæd vil slaa Rod og vokse; Sandheden vil stadfæstes hos ham, saa at ingen Magt kan beroeve ham det Vidnesbyrd han har modtaget, saalænge han ikke selv forkaster det. Det Vidnesbyrd, som kommer fra Gud — Aandens Vidnesbyrd — er den store Magt, som gjor de Hellige saa urokkelige i deres Tro, og ved hvilken de ere i Stand til at udholde Alt for Herrens Sags Skyld; men for den, som ikke har modtaget dette Vidnesbyrd, er det umuligt at forstaa.

Naar de Hellige komme i Samtale paa det religiose Omraade med Individer, som ikke have den ringeste Grefrygt for Gud eller noget Religiøst, eller som ikke føle nogen som helst Trang til Omvendelse — og af dem findes der mange — bør de søge at bedømme den Aand, som saadanne Individer ere

bejjælede af, og derjom de opdage, at disse ere aldeles uimodtagelige for Sandheden, kunne de med god Samvittighed overlade dem til sig selv og erindre Frelsjørens foran citerede Ord, hvis urokkelige Grundighed Erfaringen tilfulde har bevist. Den gode Aand er af den Beskaffenhed, at man maa søge efter den for at kunne komme i Besiddelse af den, og fra deres Side, som have modtaget den, udfordres der en utrættelig Aarvaagenhed for at kunne beholde den. Gud har selv sagt, at hans Aand vil ikke trætte med Mennesket; det er saaledes unyttigt at paanøde Nogen Evangeliet. Det er vistnok Enhvergs Pligt at gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, for at bringe saa mange af deres Medmennesker som mulig til Sandhedens Erfjendelse, men dette skulde ske ved Guds Aands Bistand, hvorför vi sige til de Hellige: Værer forsigtige i Eders Fremgangsmaade i denne Henseende, og strider ikke.

Uddrag af Korrespondance.

Eldste A. Madson skriver fra Frederikstad, Norge, den 18de April: „Eldsterne Brynte Andersen, Michael Johnson, Herman Knudsen og jeg have besøgt Eldste James Eriksen og de Hellige her siden sidste Lørdag. En Broder Hansen hersteds har bygget et smukt to Etages Hus; den overste Etage er en stor velindrettet Sal, som han har udlejet til de Hellige til Forsamlingslokale. Igaar afholdt vi vor første Forsamling i dette Lokale. Eldste Eriksen har virket med Fver, ligesom Broder Hansen har lagt en stor Grad af Opfrelse og Belvilje for Dagen ved at berede en saa rummelig og beluem Plads, hvor vi kunne afholde vore Forsamlinger, og det er at haabe, at de Hellige saa vel som Fremmede her maatte paaskonne det Gode, som Herrens Tjenere udføre for Menneskers Belfærd, og at Herren maatte rigelig besigne Enhver, som arbejder med Flid og Nidkjærhed for Evangeliets Fremme. Jeg erfarer gjennem Eldste Michael Johnson, at Eldste John A. Andersen er just ankommet efter i længere Tid at have virket med stor Interesse i sit Skald i den sydlige Del af Arendals Gren.“

I et Brev, dateret 9de Maj, skriver Søster Emma Skoglund fra Göteborg angaaende Højtideligholdelsen af Hjælpeforeningens Jubilæum dersteds, og af hvilket vi erfare, at den store Festdag ogsaa der var fejret med tilborlig Højtidelighed, med Sange, Bon, Vidnesbyrd og Taksigelse, og at den Helligaand var udgydt over de Tilstedeværende i et rigeligt Maal. Søster Skoglund siger endvidere: „Med Haab om Deres Overbærenhed tager jeg mig den Frihed at udtrykke mine Følelser; jeg kan sige, at det er mig en stor Glæde at regnes blandt de Sidste-Dages Helliges Tal og jeg soler mig tilfreds i Evangeliet; jeg er taknemmelig til Gud for alle de Belsignelser, jeg nyder; mit største Ønske er at tiltage i Alt, som er godt og ædelt samt at handle efter ethvert Princip, der hører til Evangeliet, som Herren har givet mig Forstand paa, om jeg endog skulde lide Modstand, thi ,uden Strid ingen Sejr‘.“

Konferencen i Aarhus.

(Sluttet fra Side 255.)

Eldste P. Sørensen fremstod og talte angaaende Lydhed; Kristus var, for Verden blev grundlagt, faldet til at udføre sin Mission, og formedelst Lydhed var det, at han kom i Kjødet og underkastede sig ethvert Princip, som var ham besalet af Faderen; Taleren bemærkede, at Kristus viste Lydhed overfor den jordiske Ørvighed; formedelst Lydhed vare vi her, og ved at vise Lydhed mod de forskellige Principer, som henhøre til Evangeliet, ville vi efter vende tilbage til Faderen, og, forstode vi vor Mission ret, her i denne Provestand, vilde vi forsage Alt, som stred imod Guds Vilje og være lydige overfor alle Guds Bud. Vi skulde erindre, at ikke Enhver, som siger Herre, Herre, skal indkomme i Guds Rige, med den, som gør Faderens Vilje; han sagde at Evangeliet var til Frelse for dem, som adlød samme, men til Dom for dem, som forkastede det. Vi have Alle en Mission at udføre, om ikke med at prædike, saa i andre Retninger, og vi burde leve saaledes, at naar vores Dage vare endte, vi da kunde glæde os over vor Arbejde her i Livet. Han formanedte til Lydhed og til at tjene Herren i Tro og Gjerninger.

Koret sang Salmen:

„O Du Zion i Best.“

Missionspræsident Edw. H. Anderson var den næste Taler. Det havde glædet ham, at høre de forskellige Rapporter som vare givne, og ligeledes at høtte til de forskellige Vidnesbhryd, som vare fremlagte. Han omtalte Planen, som var lagt for Menneskenes Frelse i Guds Rige, og henthdede til den forkerte Lære som var kommen frem, at

Tro alene var tilstrækkelig for Menneskenes Frelse. Troen er det første Princip, da det er det virkende Princip i vort Liv; uden Tro var det umuligt at udføre de Ting, som vare nødvendige for at opnaa Frelse; men det maatte være en sand og levende Tro, en Tro, som ledsagedes af Gjerninger; det var en saadan Tro, vi, som sidste Dages Hellige, vare i Besiddelse af. En Tro, som ikke bragte nogen Frugt var ikke en sand Tro, thi den sande Tro vil vises ved Gjerninger. Vi, som havde annammet Evangeliet, have alle erfaret Troens Virkning; bemærkede, at Troen var en Gave af Gud, hvilket de, som ikke havde sluttet Pagt med Herren skulde føge at erholde, og de som have modtaget det glade Budskab skulde føge at beholde. Der er kun een Vej til Frelse og Salighed. Han omtalte, at vi havde stedse hast det skrevne Ord blandt os, men Kraften havde i flere hundredeår ikke været tilstede, og disse Gaver, som Skriften bærer Vidnesbhryd om skulde eksistere havde ikke været tilstede i samme Tidsrum. Menneskene i Almindelighed ville heller ikke anerkjende at disse Gaver og Tilkjendegivelser vare nødvendige eller at de skulle eksistere nu; omtalte Bejen, vi skulde vandre paa for at opnaa en Frelse, og henviste til, at den samme Magt og Myndighed, som var i Apostlenes Dage, nu etter eksisterede paa Jorden idet, Herren havde aabenbaret sig, og selv oprettet sit Rige her, som aldrig vil blive udryddet, som det er talet ved de gamle Profeters Mund.

Vi skulde være ydmøge og takke Gud for det Vidnesbhryd, som han

havde givet os, og være nidsjære og trofaste i at arbejde for vor egen Frelse; Taleren sluttede med at nedbede Herrens Belsignelse over de Tilstedeværende, saabelsom over alle oprigtige Mennesker.

Koret sang Salmen:

„Zions Sønner, ruster Eder.“

Taksgelse af Eldste Gustav W. Söderberg.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang:

„Salemis Konges Præstedomme.“

Bon af Eldste P. Sorensen.

Koret sang Salmen:

„O Fader, lad mit Hjerte faa.“

Derefter talte Eldste Peter B. Gren til Forsamlingen. Stolende paa den Helligaands Bejledning vilde han bære sit Vidnesbyrd angaaende Sandheden. Han omtalte de forskjellige Principer i Evangeliet, og følte en Glæde ved at være et Medlem af Guds Kirke og ved at være tilsidste ved denne Konference samt nedbad Herrens Belsignelse over enhver af de Tilstedeværende.

Eldste A. S. Syrup fremstod. Han sagde, at de Øster, vi indgaa paa ved at oprække vores Hænder som et Tegn paa, at vi ville op holde de forskjellige Autoriteter i Kirken i vor Tro og vores Bonner, skulde overholdes, og paantiindede de Hellige om, stedse at erindre disse Øster og holde den; derefter omtalte han Josephs Smiths guddommelige Sendelse, og vor Religion i Almindelighed; fremhævede de forskjellige Gaver og Kræfter som hører til Jesu Kristi Kirke, og sagde, at han selv var Bidne til, at de ere iblandt, og nydes af, de sidste Dages Hellige; var fuldstændig overbevidst om, at Joseph Smith var en Herrens Profet, og udset til at organisere Guds Kirke paa samme

Maade, som i Apostlenes Dage; henlignede til, hvorledes vore Missionærer sendes ud i Verden for at prædike Evangeliet uden noget Bederlag; fremlagde dernæst flere Beviser for Sandheden af dette Værk, og dets guddommelige Oprindelse, samt omtalte Straffen der vilde komme over dem, som forlastede Budskabet.

Koret sang Salmen:

„Føraaret efter med duftende Binde.“

Konferencepræsident H. F. Liljenquist var den næste Taler. Han hilsede fra de Hellige i København. Det var Talerens første Besøg i Jylland, og det glædede ham at være tilstede ved denne Konference; han havde talt med Mange her i Danmark, som Alle ønskede en Frelse, men de havde deres forskjellige Maader, hvorved de søgte at opnaa denne; omtalte Syndefaldet i Edens Have og den derpaa folgende Straf, som Herren tildelte vores første Forældre; dog var Herren barmhjertig, og sendte Jesus Kristus, i Midten af Diden, som en Forsoner for den Synd, vores første Forældre havde begaaet, og denne vor Frelser nedlagde en Plan for dem til at leve efter, som ønskede at opnaa fuld Frelse i Guds Rige. Denne Frelse kunde enhver af Guds Sønner og Døtre opnaa, dersom de vilde bøgge paa den Grundvold og i Følge den Plan, som Herren havde bestemt, samt underlafte sig de Ordinanser, som Kristus og hans Apostle lærte. De skulde tro og omvende sig, og blive døbte i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og annamme den Helligaands Gave, som skulde være en Lygte for deres Fod, og vejlede dem ind i al Sandhed. Den samme Plan, som var nødvendig i Jesu Dage, for at frelse Menneskene, er ligesaa nødvendig at efterfølge i vores Dage. Omtalte Maaden hvorpaa man kunde hjænde, om

Læren var af Gud og i Overensstemmelse med Sandheden, eller om den var af Mennesker; bemærkede, at den samme Organisation af Kirken, som eksisterede i fordums Dage er nu paa Jordens, nemlig en levende Organisation af Apostle, Profeter, Evangelister, Hymder, Lædere o. s. v. Taleren sluttede med at fremhæve sit Bidnesbyrd angaaende Evangeliet, og bad at Herrens Land maatte hvile over Forsamlingen.

Eldste Christian Meyer omtalte Ansvarret, som paahviler en Budbærer af Jesu Kristi Evangelium; sagde, at vi burde glæde os fordi vi levede i denne Tid, hvor vi havde Lejlighed til at høre Herrens Ejendomme tale til os; bemærkede, at de ti Guds Bud var ligeledes gjældende nu, som i Israels Dage, ligeledes, at de forskellige Betingelser, som da var nødvendige at opfylde for at indkomme i Guds Rige var lige saa nødvendige at efterkomme nu; fremlagde, at mange vilde blive skuffede paa den kommende Dag, idet de havde dyrket Gud forgjæves ved at annamme Menneskebud; omtalte, at ikke Troen alene kunde frølse os; det er nødvendigt, at Enhver undersøger for sig selv hvilket der er Menneskebud, og hvilket der er Guds Bud. Der er kun een Tro, een Daab og een Gud; vi skalde være ydmhge overfor vor himmelske Fader, og leve saaledes, at vi kunde hjælpe hvilket, der er det Rette; Kristus selv viste os Vejen, vi skalde vandre paa. Tiden var kostbar for os, og vi skalde benytte den medens det hedder i Dag. Vi skalde alle søge, at blive delagtige i de Helligheder, som var forjættede til Abraham, Isak og Jakob. Taleren folgte sig glad og tilfreds ved at virke for Guds Sag, og hans Ønske var, at vi maatte gaa fremad og tjene Herren i Ydmhghed og være standhaftige indtil Enden.

Koret sang Salmen:
„Praise the Prophets, whom thou knewest Jehovah.“
Taksigelse af Eldste Rasmus Rasmussen.

Søndag Aften Kl. 7.
Mødet aabnedes med Afsyngeje af Salmen:

„O my Father, You, who I trust.“

Von af Eldste N. J. Andersen.

Koret sang Salmen:

„Hail to Zion, the holy morn.“

Derefter fremstod Eldste Jacob Jørgensen og udtalte sine Følelser. Han omtalte Alrsagen, hvorfor vi var her i denne Prøvestand, og den store Maade, der var os tildelt ved, at vi leve paa en Tid, da det sande Evangelium er paa Jordens, men at vi kunde ikke frøles, som mange lærtede, alene ved Maade, da Herren er en retfærdig Gud. Mange tro, at Menneskene ikke ere i Stand til at gøre noget for sig selv; dette er en forkert Tro, da der udtrykkelig staar i den hellige Skrift, at vi skulle dommes efter vores Gjerninger. Han omtalte den bedste Maade, hvorved Menneskene kunde komme til Kundskab om Evangeliet Sandhed, nemlig, ved at henvende sig til Faderen, som havde givet de Bud, vi skalde adlyde; fremsatte Maaden, hvorpaas Paulus var kommen til Kundskab om Evangeliet og Bejen, som Kristus havde vist os at vandre paa; vor Fræsler selv lod sig døbe i Jordans Flod, hvilket var et Eksempel for os; Taleren folgte en Glæde over at virke som en Missionær, og bad Herren velsigne os.

Koret sang Salmen:

„Hail to Zion's sun paanh opgaar.“

Konferencepræsident Joseph Christiansen fremstod og talte til Forsamlingen, og ønskede, at Herrens Land

maatte vejlede ham, ligesom, at den ogsaa maatte hvile over Forsamlingen idet vi da først kunde blive opbyggede i vor Tro. Der havde igjennem Konferencen været fremsat mange herlige Principer, og de, som havde lyttet til, skulde ikke blot være Ordets Hørere men ogsaa dets Gjørere thi ellers vilde det ikke være af nogen Gavn for dem. Vi skulde være meget taknemmelige for, at vi leve i den Tid da Evangeliet efter var gjengivet til Menneskene. Formedelst Menneskenes Ugudelighed var Jorden i Aarhundreder indhyllet i Mørke, og under denne Tid fandtes der ingen bemyndiget Herrrens Ejener, der kunde udføre nogen Ordinanse, som Herren vilde anerkjende; dog tro vi ikke, som Mange, at de, som ikke annammede vor Lære, vilde blive evig fortabte, men at der vilde i Aalande-verdenen blive givet dem Venlighed til, at høre Evangeliet og annehmen samme; han talte angaaende Daab for de Døde, hvilket Princip ikke forstodtes af ret Mange, og ligeledes den Helligaands Kraft, som leder os til, at gjøre hvad som er Ret for Herren. Mange troede, at de selv var gode og oprigtige, og dog vilde de paa samme Tid have dem, som ombendte sig og annammede Sandheden; omtalte, at alle Sekter var enige i at forfolge de Sidste-Dages Hellige, og i tale Løgn om Herrens Ejener; henthedede til de Oposfrelser, som Missionærerne gjorde for at bringe Lys og Kundskab til Menneskene. Mange forstode Evangeliet godt, men kunde ikke overkomme Kjødets Lyster; Saadanne skulde bede til Herren om Kraft til at modstaan den Onde, og til at overvinde deres Svagheder. Vi kunde ikke stride mod Evangeliets retsfærdige Principer og alligevel tænke, at vi kunde blive frelst af Luther Naade. Tiden var kort og

vi burde benytte den, og berede os paa Evigheden, thi den var uden Ende. Taleren fremlagde, at Bibelen var vor Nettetnor, og bemærkede, at de Sidste-Dages Hellige var det eneste Folk, som bevisste deres Lære ud af Bibelen; Intet andet Religionsparti kunde bevisse at deres Lære var i Overensstemmelse med de Principer, som vor Frelser og hans Apostle lærte, og som findes nedskrevne i den hellige Bog, Bibelen. Dette var maaske haardt at høre, men det var ikke desmindre sandt. Han bar sit Bidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse, og, at Herrrens bemyndigede Ejener varer etter paa Jorden, og at de vare udsendte for, at belære Menneskene om Vejen, som fører til evig Frelse, samt for at udføre de forskjellige Ordinanser, som vare nødvendige for at opnaa en Op-højelse i Guds Rig; ønskede at Herren maatte besigne os.

Præsident Edw. H. Anderson var den næste Taler. Han henthedede til de mange Befsignelser, som følge Abdylhelse til Evangeliets Forstrifter: sagde, at det gjaldt Arbejde, virkelige Gjerninger, fra vor Side, og ikke Tro alene, for at blive delagtige i disse Befsignelser. Evangeliet var den Kraft, hvorved vi efter vilde komme tilbage til Faderen, og den Lov, hvorved vi Alle skulde dommes. Der var kun een Vej til Frelse, og Kristus selv havde vist os den. Taleren ønskede, at enhver af de Tilstedeværende vilde lytte til dette Bidnesbyrd, som han bar, nemlig, at Herren havde aabenbaret sig og gjengivet sit Evangelium til Jorden. Skriften var fuld af Beviser for, at dette var Herrens Værk; sagde, at vi vare de Eneste, saavidt Taleren bekjendt, som kom frem med den Paastand, at Herren havde aabenbaret sig; omtalte Bigtigheden af, at vi skulde undersøge Evangeliet og komme til at

forstaa hvorfor vi vare her paa Jorden, og hvorhen vi gif, naar vi forlodde denne Prøvestand. Vi skulde ikke alene tro paa Gud, men ogsaa paa Profetier og Abenbaring, og berede os for at kunne modtage de hellige Belsignelser, som ere beredte for de Trofaste. Alle, som i Oprigtighed henvede sig til Herren, ville modtage Bidnesbyrd for dem selv angaaende Evangeliets Sandhed. Han var glad ved at have haft Anledning til at overvære Konferencen; formanede de Hellige til Trofæthed og bad, at Gud maatte velsigne enhver Broder og Søster saa vel som alle oprigtige Men-

nesker, som vilde tjene Herren, og ønskede at vi Alle maatte have Frihed til, at dyrke og tjene Gud i Overensstemmelse med vor Samvittigheds Bydende.

Præsident Joseph Christiansen talkede Sangkoret samt Alle og Enhver, som havde bidraget til at gjøre Konferencen behagelig.

Sangkoret assang en Afskedshang forfattet af Søster Laura Berberich.

Konferencen sluttedes med Taksigelse af Præsident Edw. H. Anderson.

Peter S. Christiansen,
Striver.

Konferencen i Malmö.

Konferencen i Malmö afholdtes Lørdag og Søndag den 23de og 24de April 1892.

Tilstede vare: Missionspræsident Edw. H. Anderson og Eldste August Carlson fra Missionskontoret, John Swenson, Præsident over Skåne Konference, samt et større Antal af Eldster fra Zion, foruden mange af de Hellige og en Del Fremmede.

Lørdag Aften Kl. 8:

Efterat Mødet var aabnet med Sang og Bon fremstod Præsident Swenson og bad Alle velkomne. Ved enstemmigt Votum blev Eldste N. M. Neilson antaget som Konferencens Skriver, hvorefter Grensførstanderne afgav deres Rapporter over de forskjellige Grene i Konferencen; fra disse Rapporter erfaredes, at Udsigterne for Evangeliet vare nogenlunde gode; mange Forsamlinger havde været afholdte i den senere Tid, og disse have i de fleste Tilfælde været godt besøgte;

mange oprigtige Personer have vist Interesse for Evangeliet, og der er Haab om, at Mange i Fremtiden ville komme til Kundstab om Sandheden.

Præsident Swenson afgav Rapport over Malmö Gren, og en samlet Rapport over Skåne Konference. Medlemsantallet i Konferencen udgjor 218, hvoraf 16 have forenet sig med Kirken siden sidste Konference. Præsident Swenson havde besøgt flere af Grenene i Vinterens Løb, og Udsigterne vare gode, i Sørdeleshed i Christianstads Gren.

Eldste L. L. Nilson bar sit Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed; han havde arbejdet som Missionær i den nordlige Del af Landet, og havde modtaget store Beviser paa Herrrens Belsignelse.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang og Bon.

Ældste August Carlsson var den første Taler. Han var Herren tak-nemmelig for den Anledning, han havde til at modes med de Hellige i Malmö, og ønskede, at han maatte være i Be-siddelse af Guds Land medens han talte. Taleren hentydede til den store Uenighed som raadede med Hensyn til Religionen i de forskjellige religiøse Samfund, og fremholdt Nødvendigheden af, at drage Kundstab og Sandhed fra den rette Kilde; han bar et kraftigt Bidnesbryd om Evangeliets første Prin-ciper, og beviste ved Bibelen, at Ingen kan opnaa en fuld Frelse i Guds Rige uden ved at vise Lydighed mod disse Principer; han formanede de forsamlede til, at lære og kjende Sandheden.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang og Bon.

Ældste A. M. Nielsen fra København talte til de Forsamlede. Han fremsatte nogle af Evangeliets Principer, og hentydede til, hvorledes Evangeliet blev prædiket i Jesu og Apostlenes Dage, og de Belsignelser, der skulde følge dem, som annammede dette; sagde, at Frelsningssplanen var ikke saa inæver, at den kun omfattede de Levende, men at de Døde ogsaa vilde have Anledning til, at modtage eller forkaste den. Ta-leren gav mange gode Lærdomme, og bar sit Bidnesbryd angaaende Evan-geliets Gjengivelse til Jordens i denne Tidsalder.

Præsident Edw. H. Anderson var den næste Taler. Han sagde, det var en Glæde for ham at lytte til de Bid-nesbryd, som vare blevne givne. Alle maatte omvende sig fra Synd, og mod-tage Daab til Syndsforladelse, dersom de skulde vente at blive frelste i Guds Rige; og disse Ordinanser maatte ud-føres af En, som havde guddommelig Fuldmagt dertil. Derjom det var nod-

vendigt, at Apostlene i forrige Dage skulde modtage Myndighed fra Herren for at handle i hans Sted, saa er det ogsaa nødvendigt, at Mennesker skulde modtage Fuldmagt paa en lignende Maade i vor Tid, for at udføre Her-rens Gjerning. De Sidste Dages He-lige have modtaget saadan Myndighed fra Himmelens, og den, som vil vise Lydighed til Guds Bud og Besalinger, skal vide, om den Lærdom, som de fremstiller, er af Gud, eller om de taler af sig selv.

Søndag Eftermiddag Kl. 6.

Efter at Mødet var blevet aabnet med Sang og Bon, foreslog Præsident Edw. H. Anderson Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bon-ner, og ligeledes at opholde Apostel Brigham Young som Præsident over den europæiske Mission; Ældste Ed-ward H. Anderson som Præsident over den standinaviske Mission med Æld-sterne Charles L. Olsen og August Carlsson som hans Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord, samt Ældste John Swenson som Præsident over Skåne Konference. Alle Forslag bleve enstemmig vedtagne.

Præsident John Swenson foreslog, og det blev enstemmigt vedtaget, at følgende Ældster blive opholdte i de Helliges Tro og Bonner i deres re-spektive Bladser: Olof Monson som Forstander for Kristianstads Gren med P. Björklund som Medhjælper; P. T. Rundqvist som Forstander for Karlstrona Gren med Levi Behrson og Sven August Johanson som Medhjælpere; N. M. Neilson som Forstander for Lunds Gren; Andrew Ohlson som om-rejsende Ældste i Karlstrona og Kris-tianstads Grene, og N. J. Henrichsen som omrejsende Ældste i Lunds og Malmö Grene.

Ældste C. B. Ohlson fra Norrkö-

ping talte derefter til Førsamlingen. Han bar et kraftigt Bidnesbryd om Evangeliets Sandhed.

Præsident John Swenson var glad og tilfreds over at have hørt de mange Lærdomme, Raad og Formaninger som varne blevne givne og haabede, at Konferencen maatte bære gode Frugter, og at Mange maatte annamme Evangeliet.

Efter Afsynghelsen af en Sang hævedes Konferencen til ubeklæmt Tid

med Takføjelse af Præsident Edw. H. Anderson.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde, hvor mange af Eldesterne bare deres Bidnesbryd, og mange gode Lærdomme og Opmuntringer til Missionærerne blevne givne af Præsidenterne Edw. H. Anderson og John Swenson samt Eldeste August Carlson.

N. M. Neilson,
Striver.

Dødsfald.

Jens Andreasen, født i Tostebjerg, Danmark, den 26de Juni 1820, døde i Beser, Samso, den 25de April 1892. Han annammede Evangeliet den 10de Juni 1880 og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Marie, Datter af Elias og Petronille Olsen, født i Lovten Hedemarken, Norge, den 22de Oktober 1872 afgik ved Døden i Provo City, Utah, den 16de April 1892 efter over syv Maaneders Sygdom.

Hun var højt elsket og hun savnes dybt af Alle, som kjendte hende.

Johan Erik Petersen, født i Aarhus Amt, Danmark, den 1ste August 1840 døde i Gunnison, Utah, den 1ste Marts 1892.

Jenny Alette, Datter af Jorgen og Brighamine E. Pedersen, født i Fairview, Sanpete County, Utah, den 31te Maj 1891 døde den 2den Marts 1892 efter 9 Dages Sygeleje.

Anne Pedersen (født Jensen), født i Karup Sogn, Danmark, den 8de Maj 1811 døde i Koosharem, Piute County, Utah, den 2den April 1892.

Peter Mikkelsen, født i Vesterkov, Voer Sogn, Vendsyssel, Danmark, den 6te Oktober 1820 døde i Spring City, Utah, den 30te Marts 1892.

Inger Nielsen, født i Mønæ, Sjælland, Danmark, den 18de Oktober 1814 døde i Hyrum, Cache County, Utah, den 21de Marts 1892.

Hun annammede Evangeliet i 1860, emigrerede til Utah i 1861 og døde i Troen paa en herlig Opstandelse.

Innehold.

Tale af Eldeste August Carlson..	257	Uddrag af Korrespondance.....	265
Eldeste Jacob Gates	263	Konferencen i Aarhus	266
Red. Ann.: Strider ikke	264	Konferencen i Malmö	270
		Dødsfald	272

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sol.
Trykt hos F. C. Borbing (B. Peterzen).